

1. tanulmány

Péter személye

Március 25., szombat délután

A Szentírás kutatásából fakadó műveltség a megváltás tervének tapasztalatból való megismerése. Ez a műveltség helyreállítja Isten kép-mását az emberben; erőt és védelmet nyújt a kísértések ellen, és alkal-massá tesz arra, hogy Krisztus munkatársaiként a kegyelem üzenetét vigyük a világnak, míg a mennyei család tagjaivá, a szentek örökös-tár-saivá tesz. (...)

Jézus az igazságot tanította, mert Ő maga volt az igazság. Saját gon-dolatait, jellemét, tapasztalatait hordták magukban tanításai. Szolgáinak is, akik az Igét tanítják, meg kell élniük az Igét. Tudniuk kell, mit jelent, hogy Krisztus a bölcsességük, igazságuk, szentségük és váltságuk. Ne bizonytalankodva hirdessék Isten Igéjét, hanem mondják Péter apos-tollal együtt: „Nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg vele-tek a mi Urunk, Jézus Krisztus hatalmát és eljöveteletét; hanem mint akik szemléelői voltunk az Ő nagyságának.” (2Pt 1:16) – *Krisztus példázatai*, 42. old.

Mi vajon rendíthetetlen hűséggel követjük Krisztust, magunk elé tartva az Ő tökéletesen engedelmes életét, feddhetetlenségét és ál-do-zatkészségét, olyannyira, hogy Őt szemlélve elváltozunk a képmására? Törekszünk utánozni hűségét? Ha magunkat nevelve kijelentjük: légy te az én Példaképem, és hitszemünkkel látjuk Őt, az élő Üdvözítőt, erőt kapunk a követésére, és akkor a szentekkel együtt az eljövendő életben is követni fogjuk Őt. Mint lelki szemtanúk bizonyosságot tehetünk nagy-ságáról, mert Vele voltunk hit által a szent hegyen. (...)

Függetlenül attól, hogy mennyi időt kell utaznunk az örök élet felé vezető úton, gyakran szükséges beszélnünk mennyei Atyánk irántunk

tanúsított irgalmáról, és Igéjéből kell reményt és bátorságot merítenünk. (...) Péter ismerte az állandó éberség értékét a keresztény életben, és a Szentlélektől indítva kérlelte a hívőket, hogy fokozott éberséget tanúsítsanak a mindennapokban. – *In Heavenly Places*, 298–299. old.

Némelyek azt állítják, hogy ha az ember megbotlik és elesik, soha többé nem nyerheti vissza pozícióját, ám Péter esete éppen ennek az ellenkezőjét igazolja. A megtagadás előtt Jézus így szólt hozzá: „Idővel megtérvén a te atyádfiait erősítsed.” Krisztus olyan lelkeket bízott rá, akikért meghalt, és ezzel Péter előtt a legerőteljesebb bizonyítékát adta annak, hogy bízott a megmentésében. És megparancsolta, hogy ne csak a juhokat, hanem a bárányokat is legeltesse – ez egy minden korábbinál átfogóbb és aprólékosabb feladat. Mások előtt kellett magasba emelnie az élet Igéjét, és emellett a nyáj pásztorának kellett lennie. – *The Youth Instructor*, 1898. december 22.

Március 26., vasárnap – Távozz tőlem!

Az első lecke, hogy meg kell ismernünk Isten akaratát, még akkor is, ha nehézségekbe ütközünk, aztán pedig ha már ismerjük az Ő akaratát, feltétel nélkül engedelmeskednünk kell. Az ilyen engedelmesség mindig elnyeri jutalmát.

Milyen következményekkel járt Simon engedelmissége? „Ezt megtérvén halaknak nagy sokaságát kerítették be; szakadozott pedig az ő hálójuk. Intettek azért társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. És eljövén megtöltötték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyedtek.” (Lk 5:6–7)

Jézus bátorítani akarta ezzel a tapasztalattal a halászokat, arra az időre gondolva, amikor majd embereket kell, hogy halásszanak. (...) Micsoda erőteljes hatást gyakorolt a halászok elméjére ez a csodálatos halfogás! A Megváltó hatalma vonzotta a halakat Simon hálójába, és ezek az őszinte emberek teljes egészében a Krisztus által előkészített hálóba kerültek. Ennek következtében „elhagyták mindenüket, és követték Őt” (Lk 5:11). – *The Upward Look*, 288. old.

Krisztus napjaiban a nép vallásos vezetői úgy gondolták, hogy ők igazán gazdagok lelki kincsekben. A farizeus imája – „Hálákat adok néked, Isten, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek...” – a farizeusok egész közössége és nagy mértékben az egész nemzet vélekedését fejezte ki. Mégis néhányan a Jézust körülvevő sokaságban tudatában voltak lelki szegénységüknek, lelki nyomorúságuknak. Amikor a csodálatos halászat alkalmával nyilvánvalóvá vált Krisztus isteni hatalma, Péter az Üdvözítő lába elé vetette magát, és így kiáltott: „Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk 5:8) A hegyre összegyűlt sokaság közt is volt, aki Krisztus tisztasága láttán tudatára ébredt, hogy ő a „nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen” (Jel 3:17), de aki egyszersmind sóvárogva vágyakozott Isten üdvösséget adó kegyelme után. A Megváltó üdvözlő szavai reménységet ébresztettek az ilyen emberekben: látták, felismerték, hogy Isten áldása száll az életükre. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 6. old.

Szüntelen Jézusra kell tekintenünk és felismernünk, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan dolgoznunk kell az elvesztettek megmentéséért, időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra, Isten Igéjének tanulmányozására is. Csak a sok imával megvalósított és Krisztus érdemeivel megszentelt munka bizonyul végül elégségesnek, jónak. – *Jézus élete*, 362. old.

Március 27., hétfő – Krisztus megvallása

Péter elejétől fogva Messiásnak hitte Jézust. Sokan mások Keresztelő János prédikálása alapján győződtek meg és fogadták el Krisztust, de kételkedni kezdtek János küldetésében, mikor a prófétát bebörtönözték és halálra adták. Ők most Jézus Messiás voltában is kételkedtek. Rá vártak olyan régóta? Számos tanítványa, akik buzgón várták, hogy Jézus elfoglalja Dávid trónját, elhagyta Őt, amikor felfogták, hogy nincs ilyen szándéka. Péter és társai azonban hűségesekek maradtak. A tegnap még dicsőítőik, ma megtagadóik ingatag magatartása nem rombolta le a Megváltó igaz követőjének hitét. Péter kijelentette: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” (Mt 16:16) Nem királyi tisztességre vágyott, hogy megkoronázza Urát, hanem elfogadta Őt megaláztatásában.

Péter kifejezte a tizenkettő hitét. Mindamellett a tanítványok még távolról sem értették meg a Mester küldetését. A papok és vének ellenállása és hamis beállítása ugyan nem térítette el őket Krisztustól, de nagy zavart okozott. Nem látták tisztán útjukat. A légkör, amelyben nevelték őket, a rabbik tanítása, a hagyomány hatalma még mindig befolyásolta az igazságról alkotott nézetüket. A világosság drága sugarai időről időre rájuk ragyogtak Jézusról, mégis sokszor olyanok voltak, mint a sötétben tapogatózók. Ezen a napon azonban, mielőtt szembekerültek hitük nagy próbájával, a Szentlélek hatalmasan megnyugodott rajtuk. Kis időre szemük elfordult a „láthatókról”, hogy a „láthatatlanokat” (2Kor 4:18) szemlélje. – *Jézus élete*, 411–412. old.

Péter nem volt hajlandó meglátni Krisztus munkásságában a keresztet. Szavai elárulták érzelmeit, amelyek éles ellentétben álltak azzal, ahogyan Jézus szeretett volna hatni követői értelmére, ezért az Üdvözítő arra kényszerült, hogy kimondja élete egyik legkeményebb dorgálását. (...)

Sátán megpróbálta megfélemlíteni Jézust, el akarta tántorítani küldetésétől; és vak szeretetében Péter hangot adott ennek a kísértésnek. A gonoszság fejedelme állt e gondolat mögött. Ő volt a lázító az indulatos felhívás mögött. (...) Az ördög próbálta az apostol szemét a földi dicsőségre szegezni, hogy ne láthassa meg azt a keresztet, amire Krisztus szerette volna terelni a tekintetét. Sátán pedig Péter révén irányította a kísértést Jézus felé. Az Üdvözítő azonban nem figyelt rá; inkább követőjére gondolt. Az ördög állt Péter és Ura közé, hogy a tanítvány szíve ne induljon meg Mestere alázata láttán. Krisztus szavait nem Péterhez intézte, hanem ahhoz, aki megpróbálta a tanítványt elszakítani Megváltójától: „Távozz tőlem, Sátán!” Ne állj többé közém és tévelygő szolgám közé! Hagyd, hogy szemtől szemben állhassak Péterrel, és bemutathassam neki szeretetem titkát!

Keserű lecke volt ez Péter számára. Nehezen, de végül megtanulta, hogy Jézus földi útja szenvedésen és megaláztatáson vezet át. És a tanítvány visszalépett, nem vállalt közösséget Ura szenvedésében. Ámde később ő is megtapasztalhatta a tüzes kemencében a szenvedés áldásait. – *Conflict and Courage*, 312. old.

Március 28., kedd – Vízen járás

A legégetőbb szükség órájában, mikor leteper bennünket a csüggedés, akkor látja meg Krisztus éber szeme, hogy segítségre van szükségünk. Az ember szükségletének órája Isten lehetőségének az ideje. Amikor minden emberi segítség csődöt mond, akkor a segítségünkre siet Jézus, és az Ő jelenléte elúzi a sötétséget, szétszórja a borús, nyomasztó felleget.

A Galileai-tengeren a vihar és a sötétség közepén keményen eveztek a tanítványok kis hajójukban, hogy partot érjenek, de minden igyekezetük eredménytelennek bizonyult. Mikor már kétségbeesés ragadta meg őket, Jézust látták közeledni a tajtékozó hullámokon. Még Krisztus jelenlétét sem vették mindjárt észre, úgyhogy egyre fokozódott rémületük, míg meg nem hallották hangját: „Én vagyok, ne féljetek!” Krisztus hangjától elmúlt a félelmük, reményt és örömet adott nekik. A szegény, kimerült tanítványok örömet abbahagyták erőlködésüket, és mindent a Mesterre bíztak.

Ez a megrázó eset Krisztus követőinek tapasztalatát szemlélteti. Milyen gyakran küzdünk az evezővel, mintha erőnk és bölcsességünk elégséges lenne, míg hiábavalónak nem találjuk erőlködésünket. Akkor reszkető kézzel és kimerülten adjuk át Jézusnak a feladatot, és valljuk be, hogy mi magunk képtelenek vagyunk elvégezni. Irgalmas Üdvözítőnk szánakozik gyöngeségünkön: és mikor a hit kiáltására feleletül átveszi a terhet, amelyre megkértük, milyen könnyen elvégzi azt, ami előttünk igen nehéznek tűnt! – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 530. old.

Nevelnünk kell a lelket, hogy befogadja Krisztus gazdag ígéreteit, és azokba kapaszkodjon. Jézus tudja, hogy lehetetlen ellenállnunk Sátán sok kísértésének, ha nem kapunk mennyei erőt Istentől. Jól tudja, hogy emberi erőnkől minden bizonnyal elbukunk. Ezért mindent megtett annak érdekében, hogy elrejtőzhessünk a Menedékben. (...) Olyan ajak mondta ki az ígéret szavát, amely sosem hazudik. (...) Egyénileg kell ápolnunk a hitet, és el kell fogadnunk az általa ígérteteket. – *Our High Calling*, 131. old.

Az a veszély fenyegeti az embert, hogy megcsalja magát, hogy elbizakodottságban tetszeleg, és ezzel elszakítja magát az Úrtól, erejének

forrásától. Ha Isten Lelke nem küszöböli ki gonosz hajlamainkat, akkor az erkölcsi halál magvait hordozzuk magunkban. Ha nem kötelezzük el magunkat teljesen az Atyának, képtelenek leszünk ellenállni az önszere-
tetnek, vágyaink kielégítésének és a bűn csábító hatásainak.

Előbb föl kell ismernünk nyomorunkat Krisztus segítségének elfo-
gadásához. Szépítgetés nélkül kell ismernünk magunkat. Jézus csak
azt tudja megmenteni, aki tudja magáról, hogy bűnös. Csak ha belát-
juk teljes tehetetlenségünket, és levetünk mindenféle magunkban bizást,
akkor tudjuk megragadni a menny erejét. – *Bizonyságtételek*, 8. kötet,
315–316. old.

Március 29., szerda – Az Úr megvallása

Korunkban sokan csak azért haladnak olyan lassan a hívő életben,
mert úgy értelmezik Isten akaratát, ahogy nekik tetszik, ahogy ők sze-
retnék. Mialatt saját vágyaikat követik, megnyugtadják magukat, hogy az
Úr akaratát cselekszik. Nem vívnak harcot önmagukkal. Egyesek ugyan
időnként eredményt érnek el, és leküzdik az élvezetek utáni vágyukat és
kényelemszeretetüket. Őszinték és komolyak, de idővel elfáradnak az
állandó erőfeszítésben. Ellustulnak, lanyhák arra, hogy naponként elő-
ről kezdjék a harcot; a pihenés kívánatosabb, álmos szemüket behuny-
ják, engednek a kísértés hatalmának ahelyett, hogy ellenállnának.

Az Úr Igéjében adott tanítások nem engedik meg, hogy megalkud-
junk a gonosszal. Isten Fia azért jött, hogy mindenkit magához vonz-
zon. Nem azért érkezett, hogy álomba ringassa a világot, hanem hogy
megmutassa a keskeny utat, amelyen mindenkinek járnia kell, aki végül
is a mennyei város kapuit elérni óhajtja. Gyermekének követniük kell
lábnyomát, ha fel is kell áldozniuk kényelmüket vagy önző élvezeteiket.
Kerüljön bármilyen fáradságba és szenvedésbe, állandóan harcolniuk
kell önmagukkal. – *Apostolok története*, 565–566. old.

A jó és a gonosz soha nincs egyetértésben. A világosság és a sötétség
között nem létezhet kiegyezés. Az igazság: kinyilatkoztatott világosság,
a tévelygés pedig sötétség. A világosságnak semmi köze a sötétséghez,
a feddhetetlenség semmiben sem egyezik meg a törvénytelenséggel. (...)

Emlékezzetek arra, hogy annak köszönhetően vagyunk előnyös helyzetben, hogy Jézus már győzött értünk. Ő bocsátott mindent a rendelkezésünkre, hogy győzhessünk. Mennyei erő áll a jót tenni akaró szándék mögött. Isten a rendelkezésünkre bocsátotta a fegyverzetet a harchoz. Krisztus katonái öltözzék fel az Úr minden fegyverét, és ne riadjanak meg Sátán támadásaitól! (...) A keresztény küzdelemben a siker éberséget és énünk mindennapos keresztire feszítését jelenti.

Akit tiszta és szent elvek vezetnek, képes lesz a gonoszságnak még a legapróbb foltját is észrevenni, mert Krisztus példája lebeg a szeme előtt. Mivel mély megbánást érez minden fölfedezett téves cselekedete miatt, azonnal kijavít minden olyan lépést, ami eltávolította az igazságtól. Ez arra készíti, hogy folyamatosan és komolyan küzdjön a keresztény élet egyre nagyobb sikerei érdekében. És arra ösztönzi, hogy segítsen másoknak is a menny felé haladniuk. Arra bátorítja, hogy élő hittel kapaszkodjon Krisztusba, és ha szükséges, vérre menő harcot vívjon a gonosz ellen, és ellenálljon a bűnnek. – *In Heavenly Places*, 260. old.

Ha kegyelmet és áldást kérünk Istentől, szívünket is a szeretet és megbocsátás lelkületének kell áthatnia. Hogy is imádkozhatjuk: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek” (Mt 6:12), ha haragot tartunk a szívünkben? Ha elvárjuk imáink meghallgatását, nekünk is éppúgy és pont olyan mértékben kell megbocsátanunk másoknak, amilyen mértékben mi várjuk bűneink bocsánatát. – *Jézushoz vezető út*, 97. old.

Március 30., csütörtök – Péter, az egyház vezetője

Péter felismerte tévedését, és lehetőleg azonnal igyekezett a magartásával okozott bajt jóvátenni. Isten engedte meg, aki elejétől kezdve ismeri a véget, hogy Péternek ezen jellemgyengesége megnyilvánuljon. Ezáltal a megkísértett apostol belátta, hogy nincs benne semmi, amivel dicsekedhetne. Még a legjobb emberek is, mihelyt magukra maradnak, elvesztik helyes ítélőképességüket. Az Úr azt is látta előre, hogy később sokan megtévesztés áldozatai lesznek; ugyanis Péter és állítólagos utódai számára olyan magas kiváltságokat követelnek, melyek egyedül Istent

illetik meg. Az apostol gyengeségének ez a leszögezése maradandó bizonyítéka hibáinak és annak a ténynek, hogy semmivel sem állt a többi tanítvány fölött. – *Apostolok története*, 198. old.

Emberk, akik átadják magukat a gonosznak, hajlamosak arra, hogy szívtelenül, nyersen bánjanak megkísértett és tévedő embertársaikkal. Nem tudnak olvasni mások szívében, nem ismerik küzdelmeiket és fájdalmaikat. Tanulniuk kell a szeretetteljes feddésből és az olyan ütésből, ami azért sebez meg, hogy meggyógyítson. – *Előtted az élet*, 90. old.

Sok gonosztevő mentette már saját bűnét Dávid bukására hivatkozva, de milyen kevesen tesznek bizonyosságot Dávid bünbánatáról és megalázkodásáról is! Nagyon kevesen hordozzák el olyan türelemmel és állhatatossággal a feddést és megtorlást, mint ahogy azt ő tette. Dávid megvallotta bűnét, és évekig igyekezett Isten hűséges szolgájaként teljesíteni kötelességét. Szorgalmasan munkálkodott országa felépítése érdekében, és uralkodása alatt Izrael olyan erő és jólétet ért el, amelyet sohasem sikerült azelőtt elérnie. Az Úr háza felépítésére szánt szükséges kincssel raktárakat töltött meg, és most élete minden munkája semmivé lett, elfújta volna a szél, elsöpörte volna a szélvihar? Vajon a megszentelt törekvések eredményei, a rendkívüli képesség és az odaadás, államférfíui műve át kell, hogy kerüljön meggondolatlan és pártütő fiának kezébe, aki nem kereste sem Isten dicsőségét, sem Izrael jólétét? Nagyon is természetesnek látszott volna mindenki számára, ha Dávid nagy nyomorúságában elkezd zúgolódni a Mindenható ellen.

A király azonban saját bűneiben látta a baj okát. (...) Az Úr nem hagyta el Dávidot. Tapasztalatainak ez a fejezete (...) élettapasztalatának egyik legnemesebb része. Izrael uralkodója a menny szemében soha nem volt olyan nagy, mint külső megaláztatásának ebben az órájában. Ha Isten megengedte volna Dávidnak, hogy minden feddés és megtorlás nélkül továbbmenjen a bűn útján, megszegve a mennyei törvényeket, és békében, jólétben maradjon trónján, akkor a kételkedők és hűtlenek mentséget találhatnának hasonló lépéseikre. Tapasztalatai, amelyeket Dávid szerzett, világosan bizonyítják, hogy a menny nem tűri el és nem is mentegeti a bűnt. Dávid története megérteti velünk azt a véget, amit

Isten tart szem előtt a bűn kezelését illetően; képessé tesz, hogy nyomon kövessük még a legsötétebb ítéleteken át is Isten kegyelmes és jótékony szándékainak megvalósulását. A Mindenható megfenyítette Dávidot, de nem pusztította el; mert a fenyítés tüzes kemencéje megtisztít, ám nem emész el. – *Pátriárkák és próféták*, 737–738. old.

Március 31., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: 25. és 40. fejezet.